

JÁ VÁS NEVYHODÍM!

Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven. (J 6:37)

Hlavní čtení: Jan 6:35-40

Milí bratři, milé sestry,

nejdřív se s vámi musím podělit o to, jakým způsobem jsem došel k dnešnímu oddílu z Janova evangelia. Hned po dětské slavnosti jsem jel se svým otcem do Oder, abych se po čtyřech měsících mohl setkat s nejbližší rodinou. Tedy kromě táty a mámy i se sestrou, švagrem a synovcem. Večer jsme se dívali s otcem na fotbal, když jsem dostal zprávu, že bratr farář z Krajného na roráty nepřijde. To víte, že první modlitba vyslaná vstříc nebesům byla: *Bože, dej mi moudrost, abych věděl, na co mám při rorátech kázat. A hned v pondělí ráno jsem prosil Hospodina stejnými slovy. Stále mi však nic na mysl nepřicházelo.*

Pak jsme vyjeli s rodiči nakupovat. Do prostějovského obchodu s lepším oblečením, kam se já dostanu tak jednou za tři roky. Přišli jsme dovnitř, paní prodavačka nás s úsměvem uvítala a já jsem jí sdělil, co bych si přál. A ona mi řekla: *Pojďte za mnou, tady za roh. Tam to budeme řešit. A já jsem šel za ní. Za jeden roh, za druhý roh. Pak velikými dveřmi. Pořád jsem paní prodavačku následoval. Naši zůstali stát někde v půli cesty, u těch velikých dveří. Očividně jsme byli ve skladě. Paní se natahuje pro kus oblečení a v tu ránu si všimne, že jí dýchám na záda. Vyjekne a řekne mi slušně, ale důrazně: *Tady jste ale ve skladu, pane. Tady nemáte být. A já na to: Omlouvám se, ale vy jste mi řekla, abych za vámi šel. A neřekla jste, abych zastavil. Bylo mi to sice divné, ale poslechl jsem vás. No, trapas až na půdu, co vám mám povídat. Táta si ještě přisadil: Proč jsi tam šel? Já jsem věděl, že tam nemáš co dělat.**

Po nákupech mě naši dovezli na vlak do Přerova. A já jsem nastoupil do krásného kupé, kde bylo jen pár lidí. Vybalil jsem si pití, knížku a uvelebil se. Vlak se rozjel, přišel průvodčí, prohlédl si lístek a říká: *Ale pane, toto je první třída, tady sedět nemůžete. Musíte si najít místo ve dvojce.* Lidé po mně pokukovali, to je vždycky příjemné zpestření. Omluvil jsem se, sbalil jsem si své věci a tiše jsem se vytratil do dvojky. To bylo podruhé, co mě za pár hodin někdo odněkud vyháněl. Potom jsem si otevřel knížku jednoho kazatele o křesťanské víře. A za chvíli jsem očima narazil na slova Pána Ježíše z Janova evangelia:

- ***kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.***

V tu chvíli jsem pochopil, že má modlitba byla zvláštními cestami vyslyšená. Pán Bůh mě skrze dva trapasy dovedl k tomu, o co jsem ho žádal: Mít ten správný text pro naše dnešní shromáždění. Je to tak: *Boží cesty jsou zkrátka nevyzpytatelné.*

Milí bratři, milé sestry, je to nádherné ujištění, které nám všem Pán Ježíš sděluje. Že nikoho, ani jednoho jediného človíčka, od sebe nebude odhánět. Nikdy se to nestane, aby někoho od sebe vyhnal. Každý z nás má zkušenosti s tím, že ho někdo někdy odněkud nebo od něčeho vyháněl. A nám to bylo líto. Jedni to oplakali za zavřenými dveřmi. Jiní hráli divadlo, že jim to vůbec nevadí. Další se hádali, že mají právo tu být, že naopak nikdo nemá právo je odtud vyhazovat. Někdo z vás to zažil v dětství, kdy ho školní kolektiv nepřijímal. Někdo jiný prožil ústrky v zaměstnání. A někdo má tu trýznivou zkušenost, že ho jeho nejbližší odněkud vyhazovali. A vždycky nás to bolí. I když děláme ramena, vždycky nás to bolí. Taková událost spolehlivě snižuje míru našeho sebevědomí, zašlepe do prachu naši sebeúctu. Ztratíme důvěru v některé lidi. A uzavřeme se do sebe.

Ta ***dobrá zpráva je, že Pán Ježíš nás nikdy nevyžene, když k němu přijdeme.*** Když se k němu přiblížíme, on nás nepošle pryč. Když k němu ve víře přistoupíme, on si nás nechá u sebe. A nejen pro dnešek. Ale napořád. Protože v tom Kristus svou vůli nemění. *Jednou přijdeš a zůstaneš se mnou napořád. Jednou ve mě uvěříš, vydáš mi svůj život, spolehneš se na mě – a jsi můj, na věky věků.* Přízeň lidí je značně kolísavá. Jednou nás milují, podruhé nás k smrti nenávidí. Jednou se na nás usmívají, jindy se na nás mračí. Jednou nás chválí, jindy nám nadávají. Jednou se s námi chtějí objímat a jindy přejdou na druhou stranu chodníku a dělají, že nás nevidí. Tato lidská nestálost je patrná i v příběhu samotného Ježíše. Na Květnou neděli ho vítali a oslavovali jako krále, jako Mesiáše. A za pět dní toužili po jeho smrti. A co bychom si stěžovali jen na jednání druhých? I my sami často měníme naše postoje vůči druhým lidem. Ani s námi se druzí necítí vždycky přijatí, vždycky milovaní. Nás mrzí, když se k nám takto lidé chovají. Ale přitom jsme stejně liknaví, stejně nestálí jako oni.

Pojďme o krok dál. Možná se někdo pozastaví nad slovy Pána Ježíše. Řekne si: ***A proč by mě Kristus měl od sebe odhánět?*** No, protože jsi hříšník, člověče. Představte si večeri na Štědrý den. Sedíte kolem stolu se svými nejbližšími. Krásná chvíle. A najednou zazvoní zvonek. Jdete otevřít. A ve dveřích stojí člověk, který vás dlouhé roky pomlouval, škodil vám, víckrát vás podrazil. Tento člověk se domáhá vejít dovnitř, aby s vámi a s vaší rodinou mohl zasednout kolem stolu a rozbalit si s vámi dárky. Pustíte ho? K Pánu Ježíši nepřichází Boží přátelé, ale Boží nepřátelé. Nepřibližují se k němu poslušní, ale neposlušní. Své životy mu nevydávají duchovně i morálně čisté lidi, ale ti, kteří se v životě mockrát ušpinili. A přesto: On je nevyžene. On je nevyhodí ven. On nikoho z nás nevyžene. On nikoho z nás nevyhodí ven. Slovy Bible: On nás nevydá soudu a spravedlivému trestu. On nás laskavě přijme, a tím zachrání.

A proč to dělá? Proč je vůči nám tak laskavý? Možná jste to zaslechli. Pán Ježíš dnes víckrát zdůraznil, že to není kvůli našim krásným očím. Ten hlavní důvod je, že on sám poslouchá svého nebeského Otce. Otec dává svému Synu jednoho každého člověka s přáním, aby se o něj Syn postaral. A Syn koná vůli svého Otce. Kvůli tomu přišel mezi nás, do našeho světa, aby naplnil do puntíku vůli svého Otce. A jaká je vůle nebeského Otce, a tedy i vůle Syna? Pán Ježíš řekl:

- ³⁹ *a jeho vůle jest, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den.* ⁴⁰ *Nebot to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den."*

Otec dává lidi svému Synu. Syn tyto lidi přijímá od Otce. Otec posílá lidi za svým Synem. Syn tyto lidi od Otce přebírá a stará se o ně. Pečuje o ně dnem i nocí. Dává jim věčný život, který začíná už zde na zemi. A který se jednou v plnosti rozevře, což zakusíme při vzkříšení v poslední den. Ani jeden člověk nebude chybět. Ani jeden nebude přebývat. To jen nám se někdy zdá, že Boží vůle se nenaplnuje. Že tak málo lidí ke Kristu přichází. Církevní řady řídnu. Kostelní lavice zejí prázdnotou. Z našeho lidského pohledu Boží plán spásy často selhává. Protože ani naši nejbližší, za které se modlíme mnoho let, ke Kristu stále nepřicházejí. A ta naše víra? Jen si to přiznejme: Je slabá, skomírající, nestálá, bez chuti, neslaná a nemastná. Ale Boží plán záchrany se naplnuje. Na nás. I na lidech kolem nás. Že tomu nevěříte, když se rozhlédnete kolem sebe? Že tomu nevěříte, když se zahledíte do vlastního nitra? Tak tomu věřte, když čtete a slyšíte slova Kristova. Bůh v každé generaci přivádí zástupy hříšníků ke svému Synu, k Ježíši Kristu. A Ježíš nikoho z nich nevyhodí ven. Všechny obmyje svou krví. Všechny omilostní. Všechny posvětil svým Duchem.

Bratři a sestry, ***a v jakém stavu lidé přicházejí ke Kristu?*** Pán Ježíš říká, že duchovně hladoví a žízňiví. Přicházejí, aby se konečně najedli a napili. Je to duchovní hlad, který nás přivádí k Pánu. Je to duchovní žízeň, která nás žene do jeho náruče. Je to hlad, který nedokážeme žádným jídlem kolem sebe zahnat, byť se ládujeme kdečím od rána do večera. Je to žízeň, kterou neumíme uhasit, byť se zkusíme napít z různých zdrojů, co jen svět nabízí. Nikdo ke Kristu nepřichází nasycený. Protože pokud se cítí sytý, Krista nepotřebuje. Ale až v životě pocítí opravdový hlad a žízeň, až si přizná, že hlad v něm stále sílí navzdory všem dobrotám a lákadlům, které za život pozřel a strávil, až tehdy přijde ke Kristu s prosbou, aby ho nasýtil on sám. Dokud nám a našim rodinám stačí Ježíšek, který nosí dárky, protože skutečného Ježíše, toho pravého dárce naší spásy nepotřebujeme, pak asi za Kristem, ukřižovaným a vzkříšeným přicházet nebudeme. Ve stejné situaci byli ti lidé, kteří Pána Ježíše vyprovokovali k dnes přečteným slovům. Oni šli za ním, protože je nasýtil. Dal jim chléb a ryby. A oni jdou za Ježíšem, protože od něj chtějí další chléb a další ryby. Ale jinak s Ježíšem nechtějí mít nic společného. Nechtějí se ho držet, nechtějí ho následovat, nechtějí ho poslouchat a už vůbec nechtějí s ním trpět. *Dej nám jídlo a pak si můžeš jít po svých.* Proto jim Ježíš vytýká:

- *Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale proto, že jste jedli chléb a nasýtili jste se.* ²⁷ *Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný.* (J 6:26-27)

Ale oni nedají pokoj. Zpívají dokola tu stejnou písničku:

- ³⁴ *Řekli mu: "Pane, dávej nám ten chléb stále!"* ³⁵ *Ježíš jim řekl: "Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mně, nikdy nebude žíznit."* ³⁶ *Ale řekl jsem vám: Viděli jste mě, a přece nevěříte.* (J 6:34-36)

Ovšem toho, kdo za Kristem přijde hladový a žízňivý, toho, kdo v něj uvěří a zatouží po vztahu s ním, takového člověka Kristus nikdy od sebe neodežene. Nasýtil ho chlebem života. Dá mu napít z pramenů vody živé. Přijme ho k sobě a zachová ho pro věčnost, aby s ním směl žít v tom přicházejícím Božím království.

Bratři a sestry, toto zaslíbení a ujištění myslel Pán Ježíš smrtelně vážně. Tak vážně, že svá slova stvrdil i svou smrtí na kříži. Kvůli nám byl vyvržen ven, abychom my směli být navždy s ním. Slovy Písma:

- *Proto také Ježíš trpěl venku za branou, aby posvětil lid svou vlastní krví.* (Žd 13:12) Amen.